

הטור השביעי

הַרְקָסָה וְכִמְה נִוְשָׁנוֹת

א

בעת חדשות הערב, מיל מקלט ברחוב, עמדנו ונשמע פרטים בדבר מעוף הטיל המשתלח. שכן אותה שעה ממש היה עובר הוא וחולף ביעף בסביבתו של הירח. שמענו ודמינו איך הוא נע ואיך סמוך לו במרחק כמה אלפי מילין, באור חור, חולפים המישורים והצוקים והרקסים והלעות העגלים של פני עולם אחר.

שמענו ודמינו איך הוא נע, הטיל, ואיך מאחוריו גשקף כדור-עולם-הארץ המנתק, המתנשא ממרחוק כמו ירח גמלוני, אשר ילך ויתמזעט עם המרחק, כדור-הארץ הנשקף ממרחוק כמו ירח גמלוני, גדול פי ארבעה מן הלבנה במלואה, או מתנוצץ אולי כמו חרמש-עולם, אשר חציו אור-יום-מול-שמש וחציו כסוי-לילה ועומט ככבואה.

ואנשים עמדו בקרן-רחוב-עיר ולשדור הקשיבו, ונראו הם רגע, בשמעם את הדיעות על קלע המנחה, כמו שוכניה של פלנקה עלומה (ובעצם כך הם באמת — שוכני אחד כוכבי הלכת) שוכניו של כוכב לכת, יצורים דמיוניים, עומדי על שתי גפיים ונושאי גלגלת ובה מה הפועל פתחנה שודרת וקולסת בכתב-סתר משקלל, יצורי דמיון, גנויים בתמר קש וגם הוגה, אשר מעולםם שלתה רקסה קוסמית לחלל.

ב

תמיד מהו באי-עולם על הבינה המדעית הנאכקת עם תכל וסודותיה-בזירה אך על מושך-בשקט או מושך-בקשת-צל-כנור נראו אותה פראות את האמה ולא פראות את הגבירה, וקל אמן צעיר ומאמין היה יודע אף סכרו בתקף פי זלילר כנור או שיר נהרו חודרים אל סוד היקום יתור מקל הטלסקופים שמאז משקסת-גלילי.

אכן לרב פרוז כך היוצרים הפעוטים, לא הגדולים, אבל גימט ההתנשאות הזאת

המגחקה קמעה ומפרכה קמעה, היחה מקבלה פהנחת יסוד וכל אלם קונצרטים התגמר להיות משפן לרות אשר בו מעמיקה היא ולרום גשאת היא רב יקר שאשר בקל פענדה שבה טורח מישוהו על סבכנה, או על שוסרת-וקואום בתוך שדה פגנטי.

עכשו חולכת-סתחוללת התמורת, מהבהובי המטענים המתפרקים בריקותה של השוסרת כאילו נצטרסה גזור אחרון, כמה ברכים אשר תאירו לא שלב-שכניקה גוסף פי אם שלבי תבל אחרת וגיחותיו של המדע ביום, עם היותן גיחות המשך, הגיעו אלי תחום שבו נהפכות הן לגיחות מסנה, — ססנה המשנה את הסיסותו של העולם לתוך ולמשמעות, ולא רק לפרטי-מבנה.

לאט לאט רואים עצמם ברואי עולם שרזיים בתוך קרוב שונה של פני תבל שונה תכל אשר סודה ומהותה הם הכחות העצומים אשר שרקו את הנרצין ושהעיסו אל קרוב זינכוכבי את המכונה תכל אשר חקי המתפרקות והקרינה והקיסם של התנועה והמהירות אשר האות העלום הסדעי אותם כובש אינם בה רק הסדר לתופעות, פי הם מתופעות והם מוצא טיש ומקליתו והם עקר טיש.

ומאחר שהם פותחים למני אדם תחומים אשר מחוץ למשגים ולמדות ולחושים שקם הוא קש את העולם, נושדים ומתגמדים על זה הסף קל אמדנים של איכיות וקטגוריות טוב-נרצ אשר הנבול הוה אינו זבולם, וצות-המושלים והממחים הססתורי, אם במרח או מערב, אשר מסתם הכחות והתחומים האלה גידו מתחיל גם היא להראות קיש שאין לדון עליו פי אם לסי חקות טפט, התנועה והמחירות אשר מחוץ למשפטי אנוש ומקדיו.

ובקל זאת, תרף על, זה פי עמדו ברחוב האנשים לשמע לדיעות הטיל העף בתוך מרחב אין הד, והם כמו שוכניו של סוכב-לכת משנה, כיצורים דמיוניים גנויי ארבע גפים וגלגלת ובה מה קשוד וגם קולט, דבר בכל-זאת אינה קול עלום פי גם פתיחת השער הנורא אל קרמקי אינוקן ואינו-ראשית היא רק אשור הפלא שבאיש חתי ופלא צויו המוסרי ופלא פעימת דפקו הטרישית.

דבר בקל זאת אינה קול אשר הזכיר כי הרקסה הנוסעת בחלל, מעבר לירח והריו הדוקמים והכבוניים, איננה מפגנם של מפגנון ושל שלטון, פי מפגנו ושלוחתו של הכוכב שיש עליו חיים, והיא נושאת אל החלל לא את בשורת מרח או מערב, או את בשורת בקוצ הנרעין ופענות סוד החמר שגחשף ממסכה, פי את בשורת גם קיומו של חמר חיי, מכיר עצמו, הושב, יודע אהבה ורחמים ועצב ושכחה.

היא שלוחתו של חמר חיי, אשר גלה, מאז קומו על שמים, גלויים גדולים ועצומים שאין להם זקנה ועבש, הם גלויי חקות-צויר-מוסר ודעת-טוב-נרצ ודעת צדק ועולה, ויצר חפש, והם הפלא הגדול שבפלאים ואין בלעדיהם לשום רקסה חללית, לא משמעות ולא תכלית ושחוד ובזכותם בלבד אין הנית אדם מתמזעה עד לאפסות עלי מפתן אינסוף בסוב השער.

נתן א.